

Salvador Macip

"Tenim por perquè som racionals"

Salvador Macip és metge, científic, escriptor i **pare del Pol**, de tres anys i mig. Ara viuen en una casa, entre el camp i la ciutat, a la localitat de **Leicester**, a Anglaterra. Allà Macip dirigeix un equip de recerca contra el **càncer**. Ha escrit amb Sebastià Roig la **novel·la de terror** 'Ullals'

FRANCESC ORTEU
FOTO: CRISTINA CALDERER

El meu fill és un guiri. Viure a l'estranger fa que ell creixi en un entorn diferent al que vaig viure jo. Entre nosaltres, a més de la separació generacional, n'hi haurà una de cultural. No sé com solucionaré aquest problema, el tinc molt present. Tot això no ho tenia planificat, simplement vivíem a Nova York en el moment de concebre'l i va néixer allà.

I decidíu deixar Manhattan.

Hem passat de viure a la ciutat més accelerada del món a viure al camp anglès. Allà tot era complicat. Els apartaments són molt petits, t'has de moure amb metro, a molts restaurants no et deixen entrar cotxets. La ciutat no està gens pensada per als nens petits.

Ara tens un fill ben British.

A casa parlem català i a l'escola ho fa tot en anglès. Ell entén el català i el castellà, però s'expressa en anglès. Parla un anglès

amb paraules catalanes, de manera que ningú no l'acaba d'entendre del tot. A mi em corregeix sovint l'accent americà. Ell parla l'anglès de la zona de Leicester. Fa molta gràcia escoltar-lo.

Què més et fa gràcia?

Fa uns dies em va dir que era un superheroi, i que havia nascut al planeta Mart. Estava convençut que el seu poder era la supervelocitat. M'ho va dir molt seriós, de la mateixa manera com m'hauria pogut dir que a l'escola havien menjat lleties.

En el seu món, Mart i lleties estan al mateix nivell.

Encara no té una visió clara de com és el món i el barreja amb la fantasia. El seu món és ple de ratolins o cotxes que parlen.

Has guanyat un premi important amb la novel·la Ullals. Abans havies escrit contes per a nens.

I en vull tornar a escriure, perquè ara entenc millor els nens. No entens ben bé què atreu un nen fins que

no vas amb ell a comprar llibres. Llavors t'adones que hi ha coses que a tu et semblen una bajanada i que a ells els encanten.

I una cosa que els agrada, quan es fan grans, és la por.

Jo, quan era petit, era molt poruc. A l'adolescència em vaig voler treure de sobre les pors infantils i vaig aplicar-me una teràpia de xoc que consistia a veure moltes pel·lícules de terror. Vaig entendre que el que ens espanta és dins del nostre cap. A *Ullals* es parla d'uns monstres que no s'acaben de definir i és millor que el lector hagi de fer suposicions. Res no et pot arribar a fer més por que la teva imaginació. El nen petit comença a tenir por quan desenvolupa l'habilitat de preveure les conseqüències. És llavors que comença a imaginar que li pot passar si es perd o si l'envolta la foscor.

Ets metge; per què somiem?

És una necessitat del cervell. No sabem per què les neurones necessiten continuar funcionant, però és

així. Imaginació i por van juntes. La por és una sobredosi d'imaginació.

Què et fa por encara?

No ser capaç de controlar la realitat. Al protagonista del llibre li passa això. No sap distingir el que és real del que no ho és. És una sensació molt angoixant.

Fem massa teoria sobre fills?

Sí, i continuen sent un gran enigma. És fascinant com els transmetem les nostres il·lusions, les nostres experiències, i també les nostres pors.

Ara ets científic i ets pare.

Tenir un fill afecta qualsevol feina que facis. A mi m'ha aportat una percepció intensa de la fragilitat humana. Madurar és descobrir que no viuràs per sempre, i a mi això se m'ha fet molt present en ser pare. M'ha fet entendre que tinc la responsabilitat d'estar al costat del fill, que no li puc fallar i, per tant, que m'he de cuidar. I he hagut d'acceptar la idea que arribarà un dia que ell es quedarà sol. —

El pare que et va matricular

Lluís Gavaldà

Noms

Gràcies a Déu sembla que torna a estar de moda posar noms normals a la canalla. D'un temps ençà em trobo cosetes menudes dins de cotxets aerodinàmics que es fan dir Martí i Maria i Joan i això, que hauria de ser la norma, és un fet tan extraordinari que em retorna la fe perduda en l'evolució de l'espècie humana. I és que fins fa dos o tres anys això de triar el nom del nen o la nena semblava una competició per veure qui podia putejar el seu fill de manera més eficaç. Aquella dita que deia "de Joans, Joseps i ases n'hi ha a totes les cases" havia quedat obsoleta. A les cases ja no hi havia ni Joans ni Joseps. Això sí, quedava l'ase que havia decidit posar al seu fill el nom del protagonista d'una sèrie de dibuixos manga. Només calia passejar pels patis de l'escola un matí per distingir d'una hora lluny els nens amb noms estrafolaris: eren tots en un racó, arrossegant els peus sota el pes insuportable de dir-se Adalbert o Katuska, sols i sense amics en el millor dels casos, o a terra rebent les estomacades dels seus coetanis, en el pitjor.

Perquè un nen, quan és petit, el que menys necessita és dir-se Ermessenda o Cal·lígula, per molt mal geni que tingui. No perquè siguin noms lletjos, sinó perquè qualsevol amb una mica de memòria sap que la supervivència al pati de l'escola arriba per passar desapercbut, per no cridar l'atenció dels talossos robaentrepans, aquells que a classe no aproven ni una assignatura però que un cop al carrer les aproven totes i amb nota. Sabeu de qui parlo, oi? Doncs es veu que hi ha tot un seguit de pares que deuen ser amnèsics, perquè, malgrat els dictats del sentit comú, continuen entestats a posar al nen el nom d'aquell actor americà tan guapo o a la nena el d'aquella cantant mallorquina tan simpàtica que va festejar amb un cantant rinxolat encara més simpàtic.

Per tant, benvinguda la moda de tornar a posar noms de tota la vida. Benvinguts els Peres i les Núries, els Lluïsos i les Martes. I per a la resta, per als innovadors, per als que no es poden estar de ser creatius, aquí tenen una proposta que els salvarà d'acabar de vellets a la residència més barata de la comarca. Hi ha un animal fàcil de trobar, el gos, que és tan noble i de tan bon conformar que, només que li donis de menjar i el treguis a passejar, tant li fot dir-se Melquíades o Nepomucià. I es veu que fa molta companyia, tu.

Lluís Gavaldà
és cantant

